

нашия огънь. Всѣка махла, дори всѣки по-голѣмъ родъ кладѣше свой огънь. Решихме нашиятъ да бжде покрай пѣтя, срещу окритото поле.

Но привечерь ме повика баща ми — строгъ и непоколебимъ човѣкъ — и ме изпрати да кажа на кехаята да дойде, че има да му поржчва нѣщо. Кехаята живѣеше на другия край на селото. Додето го намѣря, притѣмнѣ. Когато се връщахме, въ горната махла вече бѣха запалили огньоветѣ. Чухъ крѣсъци, провиквания. По-насамъ видѣхме други огньове — пакъ чужди. Сърдцето ми заби ускороено — какво ли правятъ сега и нашитѣ? Но когато излѣзохме на пѣтя, гледамъ — тъмно. никой! Нито огънь, нито хорал! А лаятъ псета, викове огласяятъ селото, огньове блѣстятъ... Нищо не може да се разбере.

Затекохъ се дома, грабнахъ набързо стрелитѣ, изкочихъ на пѣтя и — отмалѣхъ. Чакъ сега видѣхъ, какво е станало. Въ съседния широкъ дѣдо Мариновъ дворъ горѣше буенъ огънь. Тамъ бѣха всички наши — познахъ ги по гласоветѣ. На Мариновия харманъ имаше много царевични корени и вѣжа отъ лански снопи. Отъ тѣхъ щѣхме да палимъ огънь. Навѣрно за да не изнасятъ коренитѣ — решили тамъ да запалятъ огъня. Ами сега? Какъ да влѣзна? Дворътъ бѣше заграденъ съ високъ затръненъ плетъ и ровъ съ вада, а Мариновитѣ кучета бѣха най-злитѣ въ махлата. Чувахъ ги какъ лаятъ сърдито. Заобиколихъ отдалече, покрай портата, слѣзохъ до долния край на плета, върнахъ се: не може, нѣма прелѣзъ. Опитахъ се да повикамъ нѣкого. Викамъ единъ, два пѣти. Но гласътъ ми бѣше такъвъ слабъ, треперящъ, несигуренъ. Се-